

tavle. En yngre Herre i lang, tilknappet Skødefrakke viste sig i Døren til Kontoret og ønskede ham velkommen med evangelisk Hjertelighed.

»Kan jeg faa et billigt Værelse hos Dem?« spurgte den Fremmede uden Indledning paa ramt Jysk.

Der blev ringet paa en Klokke, og Hotellets Karl — en gammel Husnisse med langt Skæg og Briller — førte ham op paa tredje Sal, hvor han viste ham ind i et lille Værelse, der ligesom Trappen og hele Huset stank som en Ostekælder.

»Hvad er Prisen?« spurgte han.

Svaret kom først efter lang Tøven og under megen Fingren i det store Skæg.

»To Kroner,« sagde den Gamle tilsidst, som var det med megen Betænkelighed og kun af Kristenkærlighed, han overlod ham Værelset til den Pris.

»Har De ingen billigere?«

»Billigere?«

Den Gamle kiggede paa ham over Brillekanten og syntes atter at raadføre sig med sit Inderste.

»Jo, vi har et Par Loftsværelser til en Krone,« sagde han. »Men Varmerørene gaar ikke derop. Og der er heller ingen Kakkelovn.«

»Lad mig se dem!«

Ad en Hønsetrappe naaede de op til et Kammer med kalkede Vægge og et skraat Tagvindue. Det var lavloftet men ganske rummeligt. Langs den ene Side